

lelse fra Postbudene, hvorefter ogsaa de holde paa, ganske vist, at det ikke maa gaa over 55, men 55 bliver dog altsaa accepteret som værende en Tid, man kan finde det rigtig, at Brevbærerne skulle være i Arbejde.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at der er vist nogen Misforstaaelse med Hensyn til det Arbejde, der kræves af Postbudene. Det er ikke saadan, at de skulle løbe op og ned ad Trapper 10 Timer hver Dag. En Del af deres Arbejde er paa Kontoret, og de ere som Følge deraf bedre stillede, kunde jeg fristes til at sige, end de, som ere paa Kontoret hele Tiden, da de dog en Del af Tiden — jeg skal indrømme det meste af Tiden — ere ude.

Maa jeg slutte disse Bemærkninger med at sige, at det er selvfølgelig i og for sig glædeligt, at der gives Anvisning paa at spare ved at have færre Omdelinger af Posten. Der er, som jeg begyndte med at sige, visse Krav, man kan stille til Postvæsenet med Hensyn til Ombæring af de store Hovedposter, men jeg tror, at naar det kommer til Stykket, vil man ogsaa kræve — om ikke med samme Ret saa med ikke ringe Ret —, at ogsaa Posten indenfor det store Omraade, som nu hører under København, bliver omdelt saa ofte, som Byen efter sin Størrelse med Rette kan forlange, og det vil vistnok være overordentlig vanskeligt, naar man først har indført de Ombæring, man nu har, at indskrænke deres Antal. I og for sig er jeg taknemmelig for, at ærede Repræsentanter og navnlig Repræsentanter for selve København udtale, at det kunde lade sig gøre at lette Postbudenes Arbejde ved, at man indskrænkede Ombæringerne, men jeg tror ikke, det lader sig gøre, om end jeg altsaa takker for Anvisningen.

Det ligger i Sagens Natur, at de Krav, som stilles fra Organisationernes Side, altid ville være noget store, og jeg haaber, man ikke vil forlange, at disse Krav altid skulle imødekommes. Jeg nævner eksempelvis, at efter de Forslag, der vare stillede af den københavnske Organisation vedrørende de 3 af mig her nævnte Distrikter, krævedes der f. Eks. Ansættelse af 10 nye Bude ved Nørrebro, hvor det ved den foretagne Undersøgelse har vist sig, at Arbejdstiden kun er gennemsnitligt 53 Timer. Men jeg skal, som sagt, for de to andre Postkontorers Vedkommende nærmere drøfte med Finansudvalget, hvad der kan gøres for at raade Bod paa dette paaklagede Forhold,

idet Arbejdstiden altsaa er lige ved den Grænse, som vi hidtil have regnet med.

Lige saa selvfølgelig som det er, at Administrationen har ment at burde holde paa, at Postbudene skulle have en Arbejdstid, der svarer til, hvad der kan siges at være den almindelige Arbejdstid for Arbejdere, lige saa selvfølgelig er det, at vi ogsaa holde paa, at de, der sidde paa Kontorerne — det være sig, hvad man plejer at kalde Tjenestemænd eller Embedsmænd —, skulle arbejde hele den Tid, som de i Henhold til Anordninger og Bestemmelser skulle arbejde, det vil sige den Tid, Kontorerne skulle være aabne. Det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) gjorde opmærksom paa, at der efter hans Mening ikke alene i Centraladministrationen, men ogsaa mange andre Steder — og det ærede Medlem brugte den Vending: særlig i Postetaten — var Mænd, der hos private tjente lige saa meget eller tilnærmelsesvis lige saa meget som i de Stillinger, de have i Staten. Det ærede Medlem sagde udtrykkeligt: „Man udnytter med andre Ord ikke Mandens Arbejdsevne saaledes, som det var forudsat, at den skulde udnyttes.“ Jeg forstaar det ærede Medlem saaledes, at det var forudsat, den Gang man gav Lønningslovene. Nu skal jeg med Hensyn til Centraladministrationens Embedsmænd ikke sige mange Ord. Det er min Erfaring fra den korte Tid, jeg har været i Indenrigsministeriet, at saavel de Embeds- og Tjenestemænd, som sidde i Postvæsenets Centraladministration, om jeg maa bruge det Udtryk, som de, der sidde oppe i selve den røde Bygning, som vi pleje at kalde den, ere ikke alene beskæftigede i den Tid, de skulle være i Kontorerne, men i en Mængde Tilfælde maa udføre meget Arbejde udenfor Kontortiden, enten de nu gaa tilbage til Kontoret, naar de have spist deres Middag, eller de sidde hjemme og arbejde — det faar blive deres egen Sag. Og det ligger i Sagens Natur, at det kan vanskeligt give sig Udtryk paa den Maade, at ærede Medlemmer, som komme i Ministerialbygningen, eller andre, som maatte have Lejlighed til at komme i Berøring med Tjeneste- eller Embedsmænd, ere i Stand til at se det Arbejde, der saaledes bliver udført. Jeg skal om et Øjeblik fremdrage et Eksempel derpaa.

Naar det ærede Medlem specielt nævnedes Postvæsenet endda to Gange, naar han sagde en Gang senere, at der i alt Fald under Postvæsenet, maaske i mindre